

OLIMPIA'S STORY

Olimpia Stanciu, o româncă de 35 ani și-a cunoscut soțul sirian în urmă cu 12 ani, în Cipru. După un an, și-a urmat soțul în Siria, unde și-au întemeiat o frumoasă gospodărie în localitatea natală a lui Maher al-Abas, la șapte kilometri distanță de orașul Homs. Aveau împreună trei copii, iar lucrurile mergeau bine. Doar ca fericirea le-a fost curmată de război.

"Trăiam foarte bine până acum cinci ani. Aveam casă cu șase camere și fântână arteziană în curte. Soțul deținea la marginea satului o fermă de animale. Cu banii obținuți soțul ținea toată familia și reușea să și pună deoparte. După 27 martie 2011, au început revolte în Homs. A fost liniște în comună, o perioadă, se uzeau doar sporadic împușcături. 8 februarie 2012 va rămâne o dată neagră în calendar, întrucât atunci a început drama familiei mele. În aceea zi, un tanc a tras direct în casa în care eram împreună cu copiii și o cumnată. Am scăpat cu viață însă casa a fost distrusă, devenind nelocuibilă. Nu se mai putea sta în comună, pentru că veniseră sute de tancuri cu militarii care căutau rebeli din casă în casă. Eram însărcinată cu al IV-lea copil, când soțul ne-a grupat cu cumnatul, soția lui, ne-a dat camioneta Mazda și ne-a trimis departe de război. Soțul a rămas la fermă. Am ajuns în

localitatea Sukhnah, la 50 de kilometri de Palmyra, unde am locuit vreo șase luni cu chirie. Nu am mai rezistat, am luat copiii și am venit în oraș, în Palmyra, unde am stat vreo doi ani de zile. Soțul a lucrat tot la o fermă până în 2015 când au sosit teroriștii și aici și am fost puși iar pe drumuri. Am hotărât să plecăm spre granița de nord a țării, pentru a ajunge în Turcia, numai că planurile ne-au fost încurcate de călăuze. Am fost nevoiți să facem un popas în Alep, înainte să ajungem într-o tabără de refugiați din Turcia. Am mers pe jos 30 de kilometri, într-un grup de vreo 60 de persoane, duși de călăuze plătite cu câte 200 de euro pentru fiecare persoană. Eu și soțul meu aveam în spate câte un copil, iar cei doi mai mari mergeau pe langă noi. După ore de mers noaptea în timp de iarnă, am constatat ca cei mici nu mai erau conștienți-aproape înghetaseră. Ajutorul a venit din partea celorlalți parteneri de drum care aveau asupra lor haine groase de rezervă și apă. Am ajuns cu greu într-un sat aflat la trei kilometri distanță de Alep. Orașul era pe mâna rebelilor și ne-au primit bine, pentru că veneam din partea lor. Dar aici am văzut iadul pe pământ! Sute de oameni decapitați și aruncați pe străzi. Nenorocirile le-au văzut și copiii mei, care au rămas marcați pe viață. Chiar și acum, când suntem în siguranță, cei mici se sperie când aud avioane de la aeroportul militar de la Boboc-Buzău și se bagă sub masă. Am trăit un calvar acolo, apoi am mers către granița cu Turcia, unde dormeam în aer liber, până când ne-au deschis turcii și ne-au primit. Însă autoritățile turce ne-au separat. Pe mine și pe cei 4 copii ne-au trimis în România, în timp ce capul familiei, Maher Al Abas, a rămas în tabăra de refugiați pentru că nu are cetățenie română și nu are pașaport. Am scăpat de atrocitățile războiului, însă acum ne luptăm cu sărăcia. M-am întors în localitatea buzoiană Cochirleanca, acolo unde m-am născut și locuiesc într-o camaruță dintr-o casa bătrânească, din mila sătenilor. Aici, cei patru copii, Hamad-9 ani, Nagip-6 ani, Saeer-5 ani, sunt măcinați de greutate și de dorul de tată pe care nu l-au mai văzut. Acum se duc la școală, însă nu au aproape nimic din ceea ce au colegii lor. Este greu pentru că doar cel mare știe puțin limba română, ceilalți vorbesc doar limba arabă. Eu n-am niciun venit și nici nu pot să lucrez până nu vine soțul meu pentru că n-am cu cine să-i las pe cei mici. Sunt încă speriați și șocați de tragediile pe care le-au văzut. Fără niciun act nu pot beneficia de alocație și de niciun drept oferit de statul român.

Vreau să mulțumesc statului român că a facilitat plecarea mea și a copiilor din Turcia și echipei Erasmus+, care ne-a acordat sprijin și le-a adus copiilor mei manuale, rechizite și alte bunuri de care avem nevoie".

Olimpia Stanciu, a 35 -year old Romanian, met her Syrian husband 12 years ago, in Cyprus. She went to Syria together with her husband and she set up her own beautiful household, situated în Majer al-Abas' native area, 7 kilometres away from the city of Homs. They had three children and things were fine. Unfortunately, the war put an end to their happiness.

"Three years ago things were fine. We had a 6- room house and an artesian well in the yard. My

husband was the owner of an animal farm somewhere at the end of the village and with the money that he had, he became the breadwinner and he also managed to put some money aside. Starting with the 27th of March 2011, rebellions began în Homs. For a while everything was ok in the village, sometimes some shot guns could be heard. The 8th of February 2012 will always be the darkest date in the calendar because it was then when the tragedy of my family started. During that day, our house, where I was living with my children and a sister -in- law, was destroyed by a tank. We survived but our house became a ruin. We just couldn't stay in the village, because hundreds of tanks full of soldiers, looking for rebels, came. I was pregnant with my 4th child, when my husband told me, his brother-in-law and his wife to leave, he gave us his Mazda truck and sent us far away from the war. My husband decided to stay and take

care of the farm. We reached a place called Sukhnah, 50 kilometres away from Palmyra, where we became tenants for about 6 months. But we couldn't bear the situation, I took my children and we got to Palmyra where we stayed for two years .My husband worked at a different farm until 2015 when the terrorists made their appearance and we had to run again. We decided to reach the northern border of the country, to get to Turkey, but our guides made some mistakes. We had to stop in Alep, before reaching a refugee camp in Turkey. We walked 30 kilometres , în a 60 -person group, guided by people paid with 200 euros for each person. I and my husband had each a child on our backs and the elder two children were walking. After many hours of walking, during cold, winter nights, we noticed that the younger children had lost their conscience. They were almost frozen. The other people in our group helped us with thick clothes and water. We had difficulties in reaching a village which was 3 kilometres away from Alep. The rebels controlled the town and they welcomed us, because we were by their side. But, unfortunately, hell was about to come! We saw hundreds of people with their heads cut off, thrown away in the street. My children saw these atrocities as well and they will always remember them. Even today, when we feel safe, the younger ones are afraid of the planes from the military airport in Boboc-Buzau and they hide under the table. We went through hell there, then we walked towards the border with Turkey, where we used to sleep under the clear sky till the Turkish people accepted us. But the Turkish authorities separated us. My four children and I were taken to Romania, while my husband, Maher Al Abas, stayed în the refugee camp because he did not have Romanian citizenship or a passport. We got rid of the atrocities of the war, but now we have another enemy: poverty. I returned to the village where I was born, Cochirleanca, situated in Buzau and I live in a small room in an old house at the mercy of people. Here, the 4 children, Apas-9 years old, Hamad-7 years old, Nagip-6 years old, Saeer-5 years old go through a lot of difficulties and they miss their father they have not seen for such a long time. They go to school, but they almost have nothing from what the other children have. It's very difficult because only the eldest child knows how to speak Romanian, the others know only the Arabic language. I do not have any incomes and I can't work either till my husband comes because I just cannot leave my children by themselves. They are still scared and shocked by the tragedies they had seen. I don't have the right to any allowance or any other right given by the Romanian government as I have no documents.

I want to thank the Romanian government because they helped me and my children to leave Turkey and I would also like to thank The Erasmus+ team, who supported us and brought my children textbooks, school supplies and other things that we needed so much."

"For an Active citizenship, Inclusion and Development: AID refugees and immigrants" Reference 2016-1-ES01-KA219-025022.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial-No Derivatives 4.0 International.

Permissions beyond the scope of this license may be available at erasmusrefugees@gmail.com